

Uden Forhandling blev Hindenburgs ovenstaaende Forslag vedtaget enstemmig med 59 Stemmer.

Man gif derefter til den under Nr. 6 paa Dagsordenen opførte Sag, som var:

Uden Behandling af „Forslag til Lov om Betalingen for de til Skiftevaseret henhørende Forretninger m. m.“

(1ste Behandling findes i Tidenden, Spalte 614 ff; Udvalgets Betænkning findes i Tillæg B.)

Der var til denne Behandling af Sagen ikke stillet noget Ændringsforslag foruden de i Udvalgets Betænkning opførte.

Lovforslagets Paragrafer tilligemed de stillede Ændringsforslag samt Spørgsmaalet om Sagens Overgang til 3die Behandling fattes under Et under Forhandling.

Ordføreren (Th. Nielsen): Det erode Thing vil jo let se, at der ikke er stillet nogen Ændring af nogen indgribende Betydning. De Ændringer, som ere stillede, berøre kun de Punkter, som allerede bleve omtalte ved 1ste Behandling. Jeg skal indskrænke mig til at omtale dem, som ere stillede enten af et Flertal eller af hele Udvalget, i det Mindste indtil jeg har hørt Ordføreren for Mindretallets Indstillinger. Det Forslag, som er stillet under Nr. 2, vil det leses her et dobbelt Formaal. Det har først til Formaal at gjøre en Udvidelse i de Forslag, som Regjeringen har stillet under Nr. 2, § 3. Dette Regjeringens Forslag har, naar Voet udleveres, indskrænket sig alene til en Afkortning i Betalingen af den beholdne Formue. Udvalgets Flertal har ikke kunnet indse, at der var Grund til at undtage Afgiften af Voets Formuemasse; ja man har i Grunden ment, at det vilde være noget Besynderligt at undtage Formuemassen og lade den beholdne Formue faae nogen Lettelse. Der kunde snarere have været Grund til maaske endogfaa at være gaadet den omvendte Vej; men man kan ikke se den mindste Grund til at gaa den af Regjeringen antydede Vej og tage den beholdne Formue og lade Formuemassen svare Bidrag. Det er det One, som vort Ændringsforslag indeholder, altsaa en Udvidelse; det Andet er at danne et Mellemstadium, idet man har ment, at Springet fra $\frac{1}{4}$ til $\frac{3}{4}$ er lovlig stort, og at, forsaavidt de paagjældende Arvinger ikke ere i Stand til strax at varetage Voet, kunde Nogle komme til at betale for Meget ved at skulle betale $\frac{3}{4}$ af den omtalte Afgift. Hele denne Sag har jo ikke nogen stor finantiel Betydning, men af de Oplysninger, Regjeringen i Sfor meddelte Udvalget, vil det ses, at det hele finantielle Afslag, her kan være Tale om, kan

i det Spieste blive en 15,000 Rbd. Altsaa vilde Skiftegebyrerne, antager jeg, for faa vidt Regjeringens Overslag og Beregninger holder stit, reduceres til 80,000 Rbd., men det vilde vel ogsaa staa i passende Forhold til det Arbejde, der ydes. Forslagene under Nr. 3 og 4 ere dels Rettelser af en Trykfeil, dels Oversættelse af et fremmed Ord, og ved dem er der derfor ingen Anledning for mig til at opholde mig. Hvad Forslaget under Nr. 6 angaar, har der i Udvalget været noget delte Meninger om, hvorvidt de Paagjældende overhovedet vilde komme til at lide noget Tab. Der er da Medlemmer af Udvalget, som mene, at det ikke bliver Tilfældet, navnlig efter at Paragraf 33 i den Lov, som vi behandlede først i Dag, er bleven forandret, som det nu er sket. Andre derimod — og jeg hører til disse — kunne ikke se Andet, end at der er en Mulighed for, at de Paagjældende kunne komme til at lide et Tab, og da Retstbetjentene faae tilnærmelsesvis fuld Erstatning, ser man ikke, hvorfor de Paagjældende skulle være udsatte for nogen Afkortning, og hele Udvalget er derfor enedes om at lade dem tilflyde Erstatning gennem Finansloven. Derved er formentlig tilbørlig Betryggelse kommen tilstede. Have de Paagjældende nemlig intet Tab, faae de heller ingen Erstatning. Det kan altsaa ikke have noget Tab for Statskassen til Følge, at Forslaget under Nr. 6 vedtages, med mindre de Paagjældende virkelig have Tab, og saa bør de jo have dette erstattet. Jeg skylder med det Samme at bemærke, at jeg beklager, at der er en Rettelser, som skulde have været foretaget i Betænkningen, men som ikke er sket. De Paagjældende, om hvem der er Tale i Ændringsforslaget Nr. 6, de tre Assistentter og Budene, ere i Betænkningens Slutning sammenlignede med Retstbetjentene, men denne Sammenstilling var det ikke Udvalgets Mening skulde være bleven staaende. Den stod i det oprindelige Udkast og er ikke kommen ud af dette. De kunde ikke ganske sammenlignes med Retstbetjentene; thi skulde det have været gjort gjældende, maatte de tillige faae Pensionsberettigelse efter den Erstatning, de faae, og det ser man let vil Ændringsforslaget ikke give dem. Jeg skal dernæst overfor nogle Udtalelser, som fremkom ved Sagens 1ste Behandling, navnlig fra det erode Medlem fra Odsherred (S. Rasmussen), der mente, at man rettest burde i § 6, i Stedet for at henvisse til Sportelreglementet af 1814 §§ 158 og 160, optage disses Text, gjøre det erode Medlem opmærksom paa, at Udvalget har ikke troet, at der var den mindste Grund dertil, saa meget mindre som der i disse Paragrafer stit ikke er Tale om Betalingen. Denne er her fastsat til 1 Krone pr. Ark af vedkommende Skifteakt; men hvad der er Tale om i de nævnte Paragrafer er blot, hvor mange Linier og Bogstaver der skal være paa hver Side, hvoraf der gives en temmelig vidtløftig Beskrivelse. Forudsat, at Arkene ere